

Dárek
Speciální edice
kalendář Urban 2020

Čtvrtletník pro pokrývače, klempíře a tesaře

IV/2019



Adrenalin mezi skalami

Pro VIP partnery ze Severních Čech uspořádal Tondach začátkem září prodloužený víkend ve Slovinsku, a připravil pro ně program opravdu adrenalinový. Pozvání na akci přijalo 16 pokrývačů, kteří vyrazili vstříc dobrodružství spolu s Petrou Differenzovou a Martinou Suchou.

Zhruba desetihodinovou cestu jsme absolvovali ve dvou zapůjčených dodávkách a večer jsme dorazili do Mazgodu, kde nás čekalo ubytování v penzionu. Po dlouhé cestě všichni uvítali něco na zub z dovezených domácích zásob, nad kterými se příjemně plánoval program na následující den.

V sobotu se účastníci rozdělili do dvou skupin, každá s jiným programem. Petřina skupina se rozhodla pro adrenalinový „Canyoning“ s ukončením přímo ve vodopádu Slap Kozliak. Sedm odvážlivců vyfasovalo neopreny, helmy, ponožky, boty a absolvovalo přípravu na lano. Pak nás čekal 20minutový pochod k řece, do které jsme naskákali, a už to začalo... Brodění řekou, lezení po skalách, skoky ze skal z různých výšek do řeky (nejvíce z 12 metrů) a vše končilo ve vodopádu. Byl to pro všechny absolutní zážitek, při kterém jsme překonali vlastní hranice. Únavu pomohl zabít oběd ve městě Kobarid, a po ubytování pak sauna a vířivka. Díky tomu jsme byli večer všichni svěží, a vydrželi si povídat u skleničky dobrého moku až do rána. Druhá skupina se rozhodla pro pobyt u moře a prohlídku města Kobarid. Odtud je to jen skok do Itálie, takže jsme přidali prohlídku historického města Trieste. Zpestřil ji oběd z místních specialit, prohlídka přístavu, a pak jsme zamířili na pláž. Dováděli jsme ve vlnách a užili si slunečné odpoledne. Nechybělo u toho ani místní točené pivo a pravá italská pizze. Večer jsme se všichni sešli na penzionu a vyměňovali si zážitky z prožitého dne.

Program pokračoval v neděli, kdy se obě skupiny přesunuly do Alp-ské školy v Bovci. Zde nás čekal rafting na řece Soča, úsek Srpenica – Trnovo. Vyfasovali jsme vybavu, a po krátké instruktáži následoval přesun do místa nástupu. Byli jsme rozděleni do tří posádek, každá s instruktorem. Dával nám pokyny, z nichž nejoblíbenější byl: „Em pááúza!“ Během plavby nás čekalo i překvapení v podobě skukavky a adrenalinového seskoku do velmi osvěžující řeky. Po dojetí do cíle jsme rafty poctivě odnesli na ramenou zpět k jejich dodávkám, a dál pokračovali v našem programu. Jeho nejbližším bodem byl oběd v místních restauracích, a pak návrat do penzionu. Tam byl scénář podobný předchozímu dni – sauna, vířivka a večer příjemné posezení.

Pondělní ráno znamenalo konec radovánkám a po snídani jsme vyrazili směr Jirčany. Cestu nám zpestřily zastávky u soutěsek a jezer, vydali jsme se i na nejvyšší bod Slovinska – zasněžený Mount Mangart. Jenže nás 11 km pod vrcholem zastavil tunel, kterým naše dodávky kvůli výšce neprošly. Pokrývači tunel přesto navštívili, a to po svých při záchranné akci motorkáře. Nezvládl řízení a motorku v tunelu „položil“. Naši dobrosrdeční pánové ihned zareagovali, vyskákali z dodávky a překvapenému řidiči motorku vyprostili. Pokračování cesty k domovu pak přerušoval už jen oblíbený pokyn „Em pááúza“, když byl čas na občerstvení. Výlet končil v Jirčanech, odkud se všichni rozjeli do svých domovů.

*Petra a Martina,
oblastní manažerky*



Pokrývači, klempíři a tesaři a věřím, že můžu říct i přátelé a kamarádi!

Další rok se chýlí ke konci. Bývá to čas ohlédnutí za tím, co se nám povedlo více a co méně. Za technické oddělení produktové značky TONDACH musím připomenout velmi zdařilá školení pro

pokrývače, která jsme pro vás připravili v závodech Hranice a Stod.

Kromě již zavedeného školení 1. stupně se podařilo zopakovat i školení pro pokročilejší (2. stupně). Zaměřené bylo na pokládku bobrovek na nerovnobokém či rovnobokém úžlabí. Letos poprvé proběhlo ve školicím centru v Hranicích, kde byly velmi dobře připraveny jak prostory, tak i makety (vyrobené ve spolupráci se Střední školou stavebních řemesel Brno-Bosonohy).

Přelomovou novinkou pak bezesporu bylo školení na pokládku prejzové krytiny ve Stodu. Vedl jej pan Jiří Vrhata st., v praktické části s posilou syna. Ve dvou dnech se účastníci dozvěděli nejen teoretické informace, ale hlavně si zkusili pokládku prejzové krytiny v ploše i v detailech hřebenu a nároží. V nastou-

pené cestě bychom rádi pokračovali i v roce 2020.

Věřím, že také pro vás byl rok 2019 úspěšný. Určitě byl velmi pracovní náročný, jelikož práce pro šikovné ruce je na střeších spousta. Naštěstí díky tomu už investoři chápou (někteří sice neradi), že tahle práce se musí zaplatit.

Přeji nám všem, kdo se pohybujeme kolem šikmých střeš, aby i rok 2020 byl pohodový a úspěšný. Aby byl bez faulů, her v oslabení a nedej bože vyloučení do konce zápasu! Vždyť hrát fér nejen v hokeji, ale i v životě a práci, se vždy vyplácí. Jelikož se blíží vánoční svátky, tak všem přeji také klidné a požehnané Vánoce v rodinném kruhu a veselý vstup do roku dalšího.

*Rudolf Prus,
technický poradce*



**Unikátní rekonstrukce:
Vyhlídková věž Kalich**

str. 2



**Rozhovor: I velký byznys
se dá dělat srdcem**

str. 3



**Technické řešení: Zimní čas,
aneb protisněhová opatření**

str. 3

Vyhlídková věž Kalich v Litoměřicích

Dům Kalich, původně nazývaný Dům pod bání, stojí na Mírovém náměstí v Litoměřicích a na své střeše nese neobvyklou vyhlídku – věž ve tvaru kalichu. Kalich, který se stal symbolem města, připomíná zdejší vinařskou tradici.



Původně pozdně gotický dům byl do nynější renesanční podoby přestavěn v letech 1570 – 1580, a právě tehdy získal dnešní vzhled s kalichovitou bání. Poté, co se stal měšťanský dům Mrázů z Milešovky radničním domem, se ve věži Kalichu konávala zasedání městské rady. Městský úřad sídlí v domě i dnes a z věže je vyhlídkové místo.

Dominanta historického centra se může s dvaceti metry výšky a čtyřmi metry průměru směle hlásit o pozici **největšího kalichu ve střední Evropě**, vešlo by se do něj přes **300 hektolitrů vína**. Unikátní je věž i svou konstrukcí a v České republice nemá obdoby. Podobné konstrukce se vzácně dochovaly v Německu, Holandsku či Belgii, kde jsou součástí zámeckých věží, radničních i hanzovních

domů. Litoměřický „kalich“ je tudíž nejvýchodnější dochovanou stavbou svého druhu na světě.

Stavební konstrukce historických domů informují o minulosti

Průzkum odhalil, že mladší krov, který je paradoxně vespu, je z roku 1834. Na něm stojí mnohem starší věž a historické analýzy dokládají, že v průběhu let přestála zásahy blesku a také dělové střely během první slezské války v roce 1742. Všichni proto byli zvědaví, zda podrobný stavebně-historický průzkum, který se k současné rekonstrukci pojí, doloží původnost konstrukcí. Po odebrání vzorků dřeva vyšlo najevo, že stromy použité na trámy byly káceny v zimě 1568–1569. To znamená, že stavba přestála **450 let bez zásadní proměny**.

V průběhu těchto let ji ale poškodily nesystematické stavební zásahy, zejména úpravy realizované od šedesátých let minulého století. Při nich například byly renesanční a raně barokní malované profily zavěšeny na ocelové profily a při jejich ukládání na zdívo došlo k vyřezání pozednic. Nové tesařské řešení proto musí zpátky svázat věnec pod věží. Také vše ostatní, co bylo poničeno dřívějšími neodbornými opravami, bude uvedeno do původního stavu. **Jinak se ale krov vyměňovat nebude.**

Plášť bání tvoří výrazně zahnutá žebra z jednoho kusu masivu, vyskládaná do konstrukce připomínající kostru lodě. Při průzkumu klasicistního krovu

bylo zjištěno, že jeho prvky obsahují dlabý, které do konstrukce nepatří. Zkoumáním došli odborníci k závěru, že se jedná o vysekané vorové žabky, což signalizuje, že předci použili plavené dříví. Právě tohle zjištění iniciovalo myšlenku použít k opravě také **dřevo z vorů plavených po řece**.

Podstatou zvolené mokré cesty úpravy dřeva je postupné vyluhování některých živin proudící vodou. Dřevo tak lépe odolává dřevokaznému hmyzu a zůstává pružné. Stojatá kalná voda zase slouží jako penetrace a zpevňuje povrch dřeva. Při obou postupech získá dřevo žádoucí vlastnosti, které nové stavbě zajistí **dlouhou trvanlivost**. Podrobněji vše vysvětluje pan Oravec, majitel realizační firmy Tesařství Čenda: „*Mokrou cestou úpravy dřeva v proudící vodě se postupně vyluhují škrob a cukr, které lákají dřevokazný hmyz. O takové dřevo by už například tesařík neměl mít zájem. Zároveň by dřevo mělo máčecím ztratit přirozené pnutí, takže by nemělo praskat a kroutit se.*“ Kvůli těmto přednostem stálo za to absolvovat náročný proces, velmi složitý jak po stránce technické, tak legislativní.

Sehnat dřevo byl oříšek

Napodobena bude nejen původní technologie stavby, ale použity budou také stejné druhy dřeva. Dříve lidé **dobře věděli, kam které dřevo patří a proč**. Pružné jedlové dřevo používali na krokve, kdežto po tvrdém houževnatém dřevě z modřínu nebo listnatých stromů sáhli v případě pozednic. Dřevo z dubu a jasanu jim zase sloužilo na výrobu kolíků na spoje do krovů. Má-li být toto dodrženo, bylo podmínkou číslo jedna sehnat původní dřevinu – jedli bělokorou. V našich lesích je v současné době zastoupena pouze jedním procentem, proto se jevílo jako zázrak, když se ji loni podařilo zajistit v lokalitě u Luckých Chvalovic ve Středočeském kraji.

Těžba proběhla v polovině letošního ledna a poté byl ma-

teriál převezen do Litoměřic. V areálu bývalých ženíjných kasáren pak tesaři pana Oravce dřevo odkornili a mohli se pustit do stavby vorových tabulí.

Hurá na vodu!

Zvolený postup obnovy krovů litoměřického Kalichu je **unikátní, ovšem plně koresponduje s významem věže**. Dřevo plavené nebo máčené v rybníku je dnes něčím, co se používá zcela výjimečně a jen u oprav významných památek. Dům Kalich je nepochybně významný, a navíc k takto ojedinělému postupu obnovy jeho vyhlídkové věže a krovů dochází v roce **osmistého výročí první zmínky o Litoměřicích** (v listině papeže Honoria III. roku 1219).

Pro technologický postup máčení v mrtvé vodě – rybníční, byly vyrobeny čtyři vorové tabule v délkách čtyři metry a šíře dva metry. Zvoleno pro ně bylo rádlování drátem. Pro plavení se rádlování nepoužívalo, nebylo totiž spolehlivé. Na divoké vodě dráty při nárazu do kamenů praskaly. Pro rybníční vodu je ale odpovídající, a tak mohly být čtyři vorové tabule ve čtvrtek 25. dubna ponořeny do návesního rybníku v Zahoranech, asi 7 km východně od Litoměřic. Strávily tam šest měsíců, aby se dřevo dostatečně napenetrovalo kalem a bylo možno jej použít v místech styku se zdí.

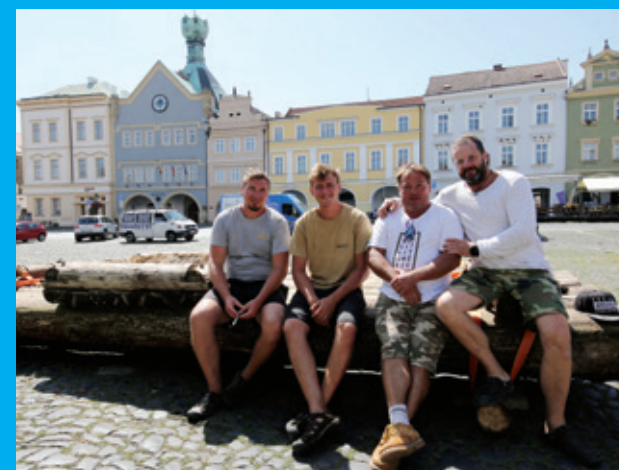
Jiný byl technologický postup plavení v živé vodě, v řece Labi. Bylo připraveno pět vorových tabulí v různých délkách – předák osm metrů, slabák čtyři metry, třeták šest metrů, čtvrták šest metrů a zadák v délce osmi metrů. Jedlové, modřínové, smrkové, dubové a jasanové kmény byly svázány dobovým způsobem, pouze nedostatek houžve byly nahrazeny provazem. „*Houžve se v těchto suchých letech nedají sehnat, a tak jsme použili lana. To však byl v vorech jediný novodobý prvek, jinak bylo vše vytvořeno původní technologií,*“ upozorňuje Oravec.

Do řeky se vory ukládaly začátkem května 2019, a to pod jezem v obci České Kopisty. Svázané vřede čekaly až do poloviny července. V pátek 9. srpna nastal ten **slavný den, kdy bylo dřevo za doprovodu armádních člunů a za přihlížení desítek lidí plaveno po řece do Litoměřic**.

Přípravné práce ale začaly již ve čtvrtek. „*Převzli jsme vorové tabule pod zdymadla na kotviště, kde byly seřazeny do pramene,*“ popisuje postup pan Oravec a pokračuje: „*Délku měl 32 metrů, což s ponořenými vesly vyjde na celkem 40 metrů. Vor řídil plavec pan Jankovský, který má i vrátenský patent, tedy něco jako řidičák na vor. Pod jeho dozorem jsme provedli pramenem několik manévrů, abychom byli na plavbu připravení. Například jsme vyzkoušeli brzdu či plavbu proti proudu,*

Realizační firma:

Tesařství Čenda – majitel Zdeněk Oravec (Přednosta Ústeckého regionu Cechu KPT ČR)



Na celé akci se podílí i Katedra historie a Centrum dokumentace a digitalizace kulturního dědictví Filozofické fakulty Univerzity Jana Evangelisty Purkyně v Ústí nad Labem



kteřá nás čekala u Lodního náměstí v Litoměřicích.“

Pak už pramen vorů vyplul z Českých Kopist. „*Všechno jsme se snažili udělat pomocí dobové technologie. Na předáku byly nožice s usazenými rudlaty, tedy řídicími vesly. Na zadáku byla opačina, což je veslo, které se používá, když se pramen potřebuje dostat do boku. Na zadáku byl osazen také šrek, šrekování je totiž starý způsob brzdění pramenu, kdy se stíhlý kmen vsune do díry ve voru a zapře se o dno řeky. Na prostředním voru nechybělo ohniště, což je rovněž původní prvek. Vory plující v noci musely být osvětlené,*“ doplňuje tesař. Čistě historický ráz však přece jen něco narušovalo, a to dva benzinové motory. „*Předák vorové tabule jsme museli osadit závěsným pohonem, protože podle současného plavebního řádu se v řece nesmí pohybovat volně plující plavidlo,*“ krčí rameny Oravec.

Plavbu vorů po celé trase sledovali **diváci a velký dav voraře přivítal na Lodním náměstí v Litoměřicích**, kde zakotvily. Zde byly vory až do soboty k prohlédnutí a teprve pak byl pramen rozebrán. Akce tak připomněla i vorařskou tradici na Labi. Do Litoměřic se dřevo běžně plavilo nejen z Mělnicka,

ale i od Brandýsa nad Labem. Z litoměřického kotviště putovaly ještě na počátku 20. století vory až do Hamburku.

Pravá tesařina

„*V neděli ráno jsme vory vytáhli za pomoci dobrovolných hasičů, kteří nám je pomohli oštíkat od nečistot. Pak jsme kmény dopravili do oploceného areálu na Mírovém náměstí, kde musely nejprve týden vysychat, než jsme mohli začít s opravováním. Protože jsme i tak pracovali s mokrým dřevem, tesali jsme vše s přidanou rezervou,*“ líčí Zdeněk Oravec. Díky přípravě jednotlivých prvků krovu na náměstí, měli obyvatelé možnost na vlastní oči vidět tradiční metody opracování dřeva.

Otesané trámy pak byly převezeny do provětrávaných hal v areálu bývalých ženíjných kasáren v Litoměřicích. Sem k nim přibýlo i dřevo ze čtyř vorů, máčených ve stojaté vodě záhořanského rybníka. Veškeré dřevo bude uskladněno asi rok a teprve po jeho **dokonalém vyschnutí** dojde k vlastní opravě krovu. Předpokládá se, že to bude někdy v druhé polovině roku 2020. Celý proces obnovy završí v roce 2021 **kompletní výměna střešní krytiny**.

Petra, oblastní manažerka

I velký byznys se dá dělat srdcem

Rozhovor

Tondach můžete charakterizovat jako silnou značku se širokým portfoliem výrobků a zajímavými obraty. Za jedničkou na trhu pálené střešní krytiny stojí ale také pořádná dávka vstřícnosti a sociální zodpovědnosti, což potvrzuje i rozhovor s Ing. Josefem Hyprem, ředitelem Střední školy stavebních řemesel v Brně – Bosonohách.

Spolupráce školy a Tondachu funguje perfektně už mnoho let a stačí k tomu gentlemské dohody. V prostředí současného byznysu není podobná vstřícnost častým jevem, takže jsme pana ředitele požádali o vysvětlení:

„S Tondachem jsme začali spolupracovat krátce po jeho založení a v průběhu let se stal naším významným partnerem. Mohu říct, že bez něj by se nám výuka střešařských řemesel realizovala mnohem obtížněji. Firma nám poskytuje nejen samotný materiál, ale k němu

také návody, manuály a montážní postupy. Navíc novinky dostáváme přednostně, takže žáci si je mohou hned vyzkoušet. To vše výuce pomáhá. Na oplátku Tondachu poskytujeme zázemí pro doladování technologií u nových materiálů, kterého se jako konzultanti účastní naši mistři odborného výcviku. Vzájemně si prostě vycházíme vstříc a funguje to.“

Tím ale výčet společných aktivit nekončí. Se vzděláváním úzce souvisí **četné exkurze** přímo do výroby, které pro žáky a učitele odborného výcviku Tondach

organizuje. Fungující partnerství stvrzuje i možnost žáků se účastnit **školení 1. a 2. stupně**, pořádaného společností Tondach. K tomu pan Hypr doplňuje: „Na školeních nejsou naši žáci pouhými přihlížejícími, ale regulérními účastníky a rovnocennými partnery ostatních zkušenských řemeslníků. To, že mají možnost se mezi ně dostat, jim dává daleko víc než učení ve škole. Získají náhled na praktickou část života.“

Účast na kurzu dostávají za odměnu jen ti nejlepší žáci s opravdovým zájmem o ře-

meslo. Ve výuce sice stejnou problematiku probírají, ale není na ni tolik času. Takže na školení ji zvládnou lépe, dostanou certifikát, a tím získávají **náskok před ostatními**.

Vstřícnost Tondachu se neomezuje jen na premianty

Pokud se při praxi žáků na stavbách vyskytnou potíže, volá přítomný mistr technika Tondachu. Technik zpravidla dorazí přímo na stavbu a pak za účasti kluků problém vyřeší. V takové modelové situaci budoucí řemeslníci zjišťují, jak to funguje, a sami se pak chovají stejně. Taký volají technikům od Tondachu. „Poradenství u Tondachu funguje na nejvyšší úrovni,“ potvrzuje pan ředitel Hypr a dodává, „*bohužel totéž není možno říct o každé firmě.*“

Spolupráce je rozhodně oboustranně výhodná Pripomeňme si také vklad školy do společných aktivit. Učiliště chystá makety pro školení Tondachu, nebo poskytuje prostory a zázemí pro **zkoušení nových výrobků a technologií**. Také



v praxi ověřuje platnost teoretických předpokladů z výroby střešní tašky. Je asi zbytečné dodávat, že z obou stran jsou **služby poskytovány bezplatně**.

Vyústěním spolupráce je podpora soutěže odborných dovedností oboru pokrývač – Mistrovství České republiky s mezinárodní účastí. Všechno dohromady vytváří **balíček komplexní spolupráce**, se kterým jsou v Bosonohách maximálně spokojeni.

Vklad do mladé generace se Tondachu určitě vrátí, jak v závěru potvrzuje pan ředitel: „*Intenzivní spolupráce školy s Tondachem se promítá do*

vřelejšího vztahu žáků k jejich produktům. Učňovské školství takhle funguje. Na co si kluci ve škole sáhnou, s tím pak v praxi dělají. Prostě to umí, protože se to ve škole naučili. U střeš to platí stoprocentně.“

Na úplný konec je dobré zmínit, jak kladně se do spolupráce promítlo nedávné propojení značek Tondach a Wienerberger.

Dlouhodobě nastavené příjmené vztahy opět zahrnuly i výrobce cihel. Spolupráce školy s Wienerbergerem se tak po letech restartovala a začíná kopírovat společné fungování s Tondachem.

Alena, redaktorka

Sníh na šikmé střeše není jen romantika, ale i potenciální problém!

S blížící se zimou se v oboru šikmých střeš vždy začíná diskutovat na určitá témata – jedním z nich jsou protisněhová opatření. Do přelomu let 2005/2006 se s ničím takovým v podstatě nepočítalo. Jenže uvedenou zimu jsme se přesvědčili, že i na našem území se jedná o celkem důležitou otázku. Není tedy náhoda, že od roku 2006 (v rámci změny Z1 normy ČSN EN 1991 1-3.) došlo ke změně mapy sněhových oblastí ČR. Od té doby máme místo původních pěti nově 8 sněhových oblastí.

Z hlediska norem však **není použití protisněhových prvků povinné**. V zákoně je ale uvedeno, že investor je povinen zabezpečit stavbu a nemovitost proti následným škodám, popřípadě zranění osob. To už s tématem sněhových zábran souvisí. Nicméně požadavku zákona lze vyhovět i tím, že se zabrání vstupu osob do míst, kde aktuálně hrozí sjiž-

dění sněhu ze střešy (například na chodník apod.).

Pokud se však rozhodnete pro použití **protisněhového systému na střeše**, je v první řadě nutné zvážit, zda konstrukce přetížení zadrženou sněhovou vrstvou vydrží. Teprve pokud jsou z tohoto pohledu krov i ostatní části střešy bez problému, je možno přistoupit k **určení**

správného rozmístění prvků sněhových zábran.

Nejdůležitější je **rozmístění sněhové zábrany celoplošně**. Osadit je jen podél okapu nestačí. Zjednodušeně se dá říct, **buď celoplošná instalace, nebo žádná**. Sněhová zábrana tvořená pouze několika řadami prvků podél okapu není schopna zadržet rozjetou masu sněhu a většinou



to skončí tak, že sníh zábrany strhne s sebou (obr. 1).

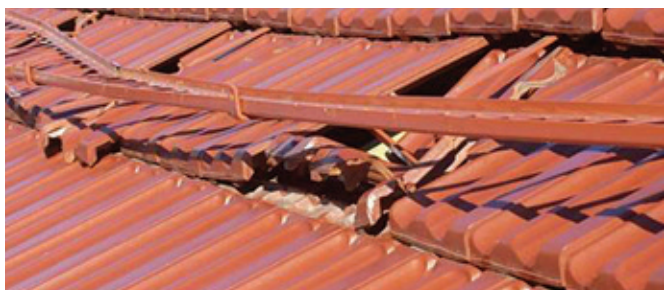
Při rozmístění zábran je proto nutné zvážit sněhovou oblast a z ní vyplývající zatížení

sněhem, sklon střešní plochy, místní podmínky, pohyb osob pod střešou v místě případného dopadu sněhu a taky výšku budovy. Společným základem však je vždy instalace protisněhového prvku na každé tašce ve druhé řadě nad okapem. V případě vyšších budov se doporučuje osadit v tomto místě **sněhovou mříž**

a následně pokračovat po celé ploše střešy jednotlivými háky, **nebo sněhovými taškami** dle schématu.

Skutečně proto mějte na paměti, že **pouze plnoplošné rozmístění protisněhových prvků je opravdu funkční!**

Ruda, technický poradce



Všechna doporučená schémata naleznete na <https://www.wienerberger.cz/rady-a-navody-ke-strecham/Protisnehova-opatreni.html>

Pokrývači se vodnímu živlu postavili i ve volném čase

Voda je jedním z hlavních protivníků pokrývačů, kteří musejí zabránit jejímu pronikání do domů. Celoroční boj s tímto živlem ale skupinu pokrývačů neodradil a 12. září vyrazili na vodu. Tondach pro partnerské firmy z Jižních Čech totiž přichystal výlet na jachtách po Lipenském jezeře.

Plavby se zúčastnila dvacítká neohrožených zájemců, kteří na čtyřech lodích plachtili po jezeře celý den, a mohli si přitom samozřejmě vyzkoušet ovládání lodě vlastníma rukama. Aby byl

pobyt na vodě co nejpříjemnější, nechyběly na lodích kajuty, sociální zařízení a také lednice s první pomocí – pivem! Pro dámy bylo na cestu připraveno víno. Protože se více pohoštění na jachty ne-

vešlo, zastavili účastníci v poledne na oběd v luxusním resortu Hotel Relax Dolní Vltavice.

A jaké bylo počasí, které je při plachtění tak důležité? Vyšlo ideálně! Bylo slunečno a vítr dostatečně foukal, takže se dalo plachtit pořádně. Ale připravený program nekončil zakotvením v přístavu. Na břehu ještě proběhly ukázky první pomoci, demonstrovány profesionály záchranných složek. Všichni jsme pak společně grilovali klobásky, které jsme spláchli dobrým vínem, nebo točeným pivem – každý podle své chuti. Oficiálně program skončil kolem šesté, ale většina se v dobré společnosti natolik líbila, že jsme se rozešli až o půlnoci.

Petr,
oblastní manažer



Tondach si oblíbili i architekti

S taškami Tondach se pracuje dobře nejen pokrývačům, jejich elegantní tvary si našly své místo i u pánů architektů. Je tomu tak třeba v případě oceňované stavby rodinného domu z dílny studia Stempel & Tesař, označované jako „Dům na Větrném Vr-

chu“. Pyšní se střechou z tašek Tondach – Figaro Deluxe.

Tradičně vyhlížející dům má sedlovou střechou s jednoduchým tvarem tašky v moderním šedém glazování, což koresponduje s původní místní architekturou. Střecha ale není jen krásná na

pohled, vyhovuje také náročným klimatickým podmínkám Krušných hor, kde se nachází. Spolu s černou fasádou z opálených modřínových prken sálá nepřehlédnutelnou elegancí!

Alena,
redaktorka



Nezapomněli jste se přihlásit?

Posledních pár dní máte možnost přihlásit svoje dílo do soutěže

TONDACH PÁLENÁ STŘECHA!!!

Konečný termín 31. 12. 2019.

Soutěž je určena pro střechy s krytinou Tondach realizované v době od 1. 12. 2018 do 31. 12. 2019. Realizaci ale může přihlásit pouze firma, která ji skutečně provedla, nikoliv dodavatel, který akci jen zastřešoval.

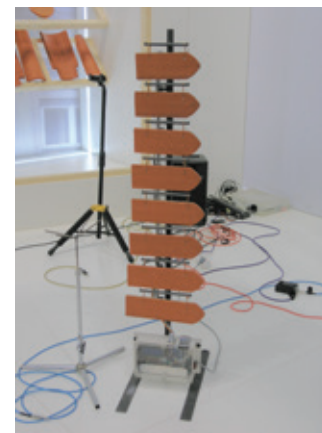
Přihlášky posílejte na www.wienerberger.cz

Víte, co je Bobrofon?

Takzvaný „Bobrofon“ vznikl na základě spojení matematiky, programování, počítače, lidského umu a hudebníka. Výsledkem je přístroj, který dokáže na upravené bobrovky zahrát pomocí automatických kladívek různé melodie.

Nechybí ani spojitost se střešními taškami. Správně vyrobená keramika totiž musí mít vždycky zvuk!

Hynek, product manager



Ceník Tondach pro rok 2020 – změna

Nový ceník tentokrát platí od 1. ledna 2020! Seznámit se s ním můžete už teď na webových stránkách Tondachu.

				3		1	
7	5	6	4				9
		1		2		6	4
		9		8	3		
2							6
		3	6		5		
1		5		7	4		
8				6	9	5	2
	4		5				



Chcete-li nás inspirovat, nebo se podílit o zajímavé reference či zážitky ze střechy, neváhejte a napište nám na tondach@tondach.cz.

Redakční informace

„NA STŘEŠE“ vychází v tištěné podobě pro týmy pokrývačů, klempířů a tesařů jako periodický tisk, evidenční číslo MK ČR E 22989. Vydání: IV/2019 číslo vyšlo 13. 12. 2019

Na tomto čísle spolupracovali: J. Čemus, P. Differenzová, A. Georgiadisová, V. Jirkovský, P. Krajča, R. Krestýn, A. Kuba, M. Kývala, M. Matysková, P. Peterková, R. Prus, P. Příhoda, H. Stančík, M. Suchá, K. Svoboda.

Vydavatel:

Wienerberger s.r.o.
Plachého 388/28,
370 01 České Budějovice
IČO: 00015253
Tel.: +420 383 828 099
e-mail: info@tondach.cz
Náklad: 6 000 ks